

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONES
RINCON 121
 Entre Treinta y Tres é Ituzaingó

SENMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIO ADELANTADA

Ciutat ps. 0.50
 Campanya " 0.60
 Exterior " 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, JULIOL 17 DE 1887.

Supliquém als nostres agents y suscriptors de fora y de la Capital, que al notar lo mes petit retart ó falta en l' envió del periódich, ho posin en coneixement d' aquesta administració.

Aixís mateix devém dir que 'ls suscriptors que 's trobin en descubert procurarán posarse al corrent de la suscripció si volen llegir LA GRALLA.

LO FESTIVAL

DEL

Primer aniversari de la Rat-Penat

—
 LA FESTA

Com estava anunciat, se celebrá ab gran pompa la festa en celebració del primer aniversari de la "Rat-Penat."

La circumstancia d' haber pres part en ella, la majoria dels redactors de nostre senmanari, 'ns inhibeix de ressenyarla estensament. Sols dirém que 'ls travalls que 's llegiren, los quals publicuém mes avall, foren rebuts per la concurrència ab nutrits picaments de mans.

Obtingueren un éxit complet las pessas de cant "L' anyorament", de Clavé, y "Recorts de ma terra," de Borrell, cantadas per lo senyor Sabaté.

També fou molt aplaudida la cavatina pera baix de la ópera "Hernani," cantada per lo senyor Ráfols.

En las duas obras dramáticas "Tres blanchs y un negre" y "Lo Birolet de Sant Guim" hi reberen merescuts aplausos tots los aficionats, y en primer lloch l' artista senyora Bedós.

En lo saló, adornat ab molt de gust, hi ressaltaban en mitj dels diferents adornos, més de cinquanta noms de catalans, valencians y balears célebres, entre poetas, navegants, pintors, fillosofs, artistas, etc., estant totsells engalanats ab una corona de flors naturals. Los escuts de Catalunya, Valencia é Illas Balears, simétricament colocats, contribuían á donar reals y magestuositat al conjunt dels adornos.

A l' entrada estava simulat un tros de verneda d' ahont n' eixia un surtidor, que cridá l' atenció dels assistents á la festa.

Resúmen: un festival suntuós en tots istils y una concurrència distingida y entussiasta.

Lo ball, qu' omplenaba l' última part

del programa, durá fins las 4 de matí-
nada.

L' IDEYA

La catalanista Rat-Penat celebrá son primer aniversari; la planta que tan primerenca mort tenia pronosticada, conta ja un any de vida, y lo qu' es més, ab fruyts que per lo madurs llansan la flayre casulana á que tan acostumats estém los fills ayments de nostra terra.

No vol dir aixó que l' arbre catalanista, regalat per lo fructifer aïret del Plata y lo cuidado que l' entusiasme no escatima, haje donat tot lo fruyt que 'n sa sava guarda, lluny d' aixó; los fruyts qu' avuy assolim nos ensenyan solsament la bondat de la soca, y si la primera brotada tan complascuts nos deixa, conreuhantla ab constancia, no duptém que será próspera la cullita que desitjém.

Fins avuy, solsament lo teatre catalá ha sigut objecte de predilecció: d' avuy en avant deu serho l' industria catalana, tan maltractada per los propis, com premiada y volguda per los estranys. Debém també pensar y sentir com nostres germans de l' altra banda de mar. Catalunya y sas germanas sofreixen lo jou de la política dominadora; totas ellas cercan los medis pera rompre lo jou d' esclavas conquistadas y ésser senyoras de sas lleys, costums y drets, pera poderse presentar devant lo mon com germanas grans y dignes.

La catalanista "Rat-Penat" de Montevideo té una missió moral que cumplir: á omplenar y cumplir aquest deber deuhem dirigirse tots los esforços y tot l' entusiasme de sos socis.

LA REDACCIÓ

Discours Inaugural

Sento que los senyors socis de la catalanista Rat-Penat al nombrar son president no 's ficessin en altre soci mes competent que 'l que té en aquest moment la alta honra de dirigirvos la paraula. No obstant, si no tinch la facilitat d' expressarme com jo desitjaria y com ho farán mos estimats companys, dech manifestar que mon ideal sempre ha sigut, es y será lo veurer á nostra estimada terra la mes ditxosa y felis del univers, y Deu vulga que aixís com avuy está soportant l' estret cércol que governs ante-passats li posáren, vingui dia que lo catalanisme posi son llum eléctric en las puntas de las altas montanyas pera iluminar als nostres germans, y al ferm crit d' avant sempre, tornin á regir aquells sagrats furs, per aplicar sas disposicions com en los temps gloriosos de Claris, Fivaller y altres patricis.

Aquet es mon somni daurat, y m' honro en declararho en una diada tan senyalada com la d' avuy.

Cumpleix avuy un any qu' un número de catalans nos reuniam pera festejar la fundació de la primera societat catalanista en l'América del Sud. La Rat-Penat tiraba sas arrels per' alimentar lo plansó que ja ha donat son fruyt plé de vida y sabor, éssent la enveja d' uns quants que lo catalanisme no admet; pero no obstant y aixó, la Rat-Penat segueix y seguirá son programa, tenint en torn seu socis independents y disposats á sacrificarse, sensa que jamay contin ab lo número á alguns paysans nostres que 's semblan als habitants de un poble que jo sé que mentres se 'ls hi dongui pá y toros, ja están contents.

La Rat-Penat, durant l' any de vida que conta, no solsament ha donat á conèixer algunas obras de los millors escriptors de nostra terra, sino que s' ha posat en comunicació ab tots aquells centres y personatjes qu' ha cregut poden ser font de noticias per estar al corrent de lo que passa en nostra estimada terra; se han rebut varias contestacions, probantnos aixís que la Rat-Penat no es purament una societat recreativa, sino que ans

que tot es catalanista, y si, lo que Deu no permeti, arribés lo cas que 'ns amenassés una gran tempesta, ab front seré buscariam nostra salvació; pero tenint sempre present las paraulas que en lo fort del combat digué un valent general paysá nostre: «ó caixa ó faixa;» ó la Rat-Penat catalanista pura ó res.

Ans de donar per inaugurada la festa, permeteume que dirigeix. un efussiu saludo á Catalunya, Valencia é Illas Balears, y á tots los nostres germans que tants sacrificis han fet y fan per la santa causa del catalanisme.

Senyors: en nom de la catalanista Rat-Penat, queda inaugurada la festa en celebració de son primer aniversari.

PAU SANTÍAS

¡RES!

Lo Sol ne glassaba com foeh d' aigua fresca
la nit estrellada causaba pahor
los núvols ballaban un tango y dormian,
los trons y centellas 's feyan l' amor.
Los vents s' esquerdaban y feyan frisosos
uns salts y una calma que 's veyá per tot,
la lluna 's rentaba y mitj constipada
plomaba ab gran pressa la pell d' un pebrot.
Las aigüas qu' estaban bastant empipadas
perque no trobaban per ahont desbotar,
agafan guitarras, panderos y flautas,
y vers á la terra comensan á anar.
La gent y las bestias al veurer tals furias
s' espantan y riuhen, no saben qué fer
y en mitj de llamps d' aigua y rius de trons foscos
tot era pregarne, tot era plaher!
Aqui, una doncella 's mataba las pussas;
allí una vellota prenía rapé,
los gats y las ratas ballaban un xórtis
y 'ls ases y 'ls ánechs ploraban també.
Las donas cridaban; los homes buscaban
ahont amagarse y estar á redós
y en tant aumentaban los trons y la pluja
y 'l sol escalfaba las potas d' un gos.
Els llits y 'ls armaris pujaban pels arbres,
las taulas y escombras somreyan d' esglay,
las ollas y ampollas plorant ne gosaban
de veurer als micos volar per l' espay.

Los rius 's desbordan y 's donan vergonya
de veurer que corren pel mitj dels salons,
las rocas s' esquerdan y ab veu d' angel cridan
que 'ls portin sabatas ab sense talons.

Los peixos renegan, los bous ne rondinan
los galls estornudan, los cuchs fan singlots,
y en mitj d' eix silenci, se sent allunyarse
los núvols y l' aigua, empaitats pels burots.
De prompte 'l sol torna tocant lo pandero,
la lluna 's presenta vestida de dol,
y en mitj de la calma que fa tant estruendo,
sols s' ouhen los xiscles que fa algun mussol.
Com tot en la vida 's cansa ó s' acaba
encar que podria jo dirvos molt mes
faig punt y 'm retiro, mes ans 'os pregunto,
¿qué tal, que vos sembla? ¿he lograt no dir res?

F. MATARRODONA.

Montevideo 9 de Juliol de 1887.

¡UN ANY!

Fá un any, que en aquest mateix lloch nos reuniam pera celebrar la fundació de la primera Societat Catalanista que conta la R. Oriental y l' única d' aquesta classe, potser, que 's troba en terra americana.

¡Un any, que una sola ideya bullia en nostres cervells, pera portar á terme lo que si no es encare realitat, té camí obert pera pujar per sa propia valensa, al punt á que deuhem aspirar las grans agrupacions.

Lo dificil qu' es en terra estrangera la tasca d' un ideal consenblant, lo poch valor que s' dona en lo temps que correm per estrany que sembli á una idea y la oposició feta en tots sentits péls que mes deurían aplaudir nostras accions, tota vegada que las tendencias de nostra Societat, son las de dignificar presentantlas despulladas de tota enribetada apariencia, las costums y cosas de nostra patria, fan tan digne de respecte l' estat actual de la Catalanista Rat-Penat, que vull aventurarme en assegurar, es ella una de las pocas, que ab mes orgull pot alisar lo cap dihent ab veu ben alta:

Só petita encare, so menor d' etat, sí; necessito d' un protector pera lliurarme del mar bo-

rrascós en que navego; mes los petits venen grans; guieu ma infantesa y jo vos asseguro retornarvos en millors temps, los sacrificis que pera mi haureu fet.

—Jo no admeto á l' home sens afectes y, sostindré, fins, que en lo cor del mes criminal hi ha una guspira d' aquest foch sagrat que se 'n diu amor.

Siga d' una manera, siga d' un altre, manifestis en una forma ó s' fassa sensible per una acció, per un gesto, per una mirada; en lo interior nostre ell existeix, ell nos alenta, ell poetisa nostra vida. Si aixó aixis no fos, la creació mes admirable de Deu, l' home, fora una monstruositat.

Y aixis com no admeto ó no comprench, la existencia de l' home sens afectes, no puch admetrer de cap manera, que l' primer que tinga, l' que mes lloch ocupi en son cor, no siga 'l de la Patria. Algú ha dit en alguna part: «jo só cosmopolita» No sé si al fer aquesta confessió, naturalment pensant y fundantse en las paraulas del poeta romá, aquest home te rahó ó no; lo que si diré, que l' home qu' aixó diga, no l' ha classificat cap naturalista.

La mare no 's discuteix. La Patria, que vol dir mare de nostra mare, no s' discuteix tampoch.

A aquella, la estimem porque 'ns es mare; á aquesta, la adorem porque en ella hi habem conegut á la primera.

L' home que per ella se sacrifica, que per ella trevall, en una paraula, que per ella mor, compleix ab un deber, sino imposat, exigít per la veu poderosa de la conciencia que no l' deixa ésser fill desapegat. L' home que no se sacrifica per sa Patria, que no li consagra tots sos recorts, tota sa valensa y totas sas forsas per febles que sian; que no 's bat per ella, que no la dignifica per sas bonas accions, no ha sigut may fill, tot lo mes que concedirsi pot, es que sa mare l' haje infantat. Algu ha dit també, que l' allunyament engendra sino l' oblit, l' amortiment de la dolsa flama. Aixó es complertament fals. Podeu afirmar que l' home á qui refreda son cor l' ausencia, (voluntaria ó forçada) may ha estimat. Judico aixís, per lo que sentho, y si admeto sens discussió que puch no semblarme

ab ningú, no admeto de cap manera, que mos sentiments no sigan los de tots.

Repetidas vegadas en ma vida, la sort m' ha portat á deixar ma llar, ahont hi tenia tots los bens mes sagrats de que Deu m' habia fet mercé. Pares, que m' idolatraban ab ceguera y germans que m' estimaban tan com jo als pares.

Donchs bé; al tapar las espessas bromas de l' Atlántich, la costa Africana, hont s' hi dibuixaban las enlayradas serras de Bnlions al Sur, y al confondrers en l' horizon del nort, la costa compresa entre Tarifa y Trafalgar, no podia reprimir un crit de desesperació, malehint en aquell moment, la sort que 'm duya á allunyarmen mes y mes.

¡Y lo dia que de tornada s' oviraban per entre las mateixas bromas las mateixas costas! ¡oh! la pensa humana, las paraulas, no ho poden dir.

Ploraba; las llágrimas bebia, y boig, lo cor, s' extasiaba en la comparació de la sortida ab la arribada.

—Avuy si pogués confondre mon alé ab lo dels que allá per mi suspiran; si pogués volant anarhi ó atravesar l' oceá ab la rapidesa del llamp, vindria á besarte ¡oh patria mia, terra de mon amor y dels recorts virginals, Catalunya aymada, que no esborraran jamay de ma ment ni la forsa del temps que passí sens veurerte ni los plahers que brindar-me puga un altre pays. Vull tas riberas y boscurias; vull viurer infelís en ellas y no gronxat per la felicitat en una terra, ahont pensant no penso, ahont sentint no sentho, ahont estimant no estimo.

Nascut en ta falda, no puch ésser indiferent á res de lo que tu 'm recordas ni ho pot ésser ningú que 's diga fill teu. L' indiferentisme si ha servit de fré á las fortas passions, no ha produhit res ni ha engendrat cap idea. Una forta passió, may ha deixat de produhirlas y si moltas han caigut en lo ridicul d' ésser verdaderas utopias, no 'n culpém á l' indiferentisme que no 'ls ha fet cap mal, sino á l' *ideya mitja*, á la ideya contemporisadora, que fent pitjor qu' aquell que ab una ma neteja y ab l' altre embruta, ella ho enmascara tot.

• • • • •
Pagat lo tribut de recordansa, tornem á

parlar un xich mes de nostre Societat.

La Societat *Rat-Penat*, té una missió que cumplir y ó molt nos equivoquem ó tots nostres consocis pensan ab ella.

La Societat *Rat-Penat*, fins avuy ha sigut se pot dir purament recreativa. Circumscria al teatro, sols ha fet la propaganda de la literatura patria. Ab l' *ideya mitja* no farém altre cosa qu' aixó y l' carro atascat per la forsa d' una corrent viciosa que 'ns empenyarà malgrat nostra bona voluntat de ferlo correr, lo veurem clavat fins las roderas y cubert per las onadas fangosas de l' torrent de la uniformitat.

Propagant nostra literatura, no hi ha dupte que dihem al mon tot lo que som; ja considerats en acció, ja considerats moralment; pero aixó debém aunarho ab altres cosas, dignes també de nostre mes gran respecte.

Hem de procurar per tots los medis, fer coneixer lo qu' es la industria catalana, lo que saben fer los fills de nostra terra. Si paguém just tribut al treball mental, paguémmne també al treball corporal, tan dignificador de l' home, com aquell. Enlayrat lo primer y descuidat lo segon, 'ls matem tots dos; en'ayrats á un temps, 'ls enfortim, 'ls agegantem y fentlos grans, pujém ensemps la escala de lo progrés de la Patria. Si un indiferentisme mal entés, vens nostra voluntat dita proverbialment de ferro ó bé si l' *ideya mitja*, aquest rémol de totas las societats, s' apodera de nosaltres, lograém fer lo que fan las flors: trauer brotada y marcinós per la forsa del temps.—

—Si una missió té que cumplir la *Rat Penat*, es aquesta: posarse en relació ab tot lo de la terra, y fer activa propaganda de tot lo que 'n surti, 's digui, s' fassa y s' penshi.

M. CADENET.

UN SINDICAT

Han pensat molt mal vostés, van molt errats d' oscas si creuhen qu' aquest titol qu' han llegit en lo programa tenia per objecte demanarlis la cooperació pera entreprendre la

construcció d' algun gran edifici, com posar una cornisa en lo cel, comprarli una gorra de cop á la lluna ó cambiar l' estiu ficantlo á dins de l' hivern, lo mateix que qui posa una sindria dins d' una galleda.

La febre dels negocis ha fet qu' avuy tant lo millonari com 'l que aspira á serho y no té un pá á la post, formin sindicats, es á dir, quelcom com una reunió de gent que no saben quina empescarsen per fer anar á captar al mes espavilat.

Ja m' ho deuen coneixer las personas que m' escoltan que soch de pasta d' agnus y per lo tant incapás de proposarlos res que no siga com cal.

Feta aquesta salvetat, aném al grá, ja que la palla no falta qui se la menja y bon profit li fassi al que se n' atipa.

Jo, si puch contar ab l' ajuda de vostés, penso consolidarne un de sindicat; pero de bona mena y sense que ningú s' hi puga arruinar. Convé que 'ls que estém aqui reunits posem lo capital de la bona voluntat com fins ara pera que la *Rat-Penat* continuhi sent la reunió de paysans que 's gaudeixen admirant aqui, á dos mil lleguas de distancia, lo rich teatre catalá, y tindria que dir no sols rich sino gran, puix no hi cap part en lo mon que en 25 anys s' hagen escrit tantas obras dramáticas ni tampoch de tan rellevant mérit.

No pocas d' aquestas obras las veyem reproduhidas aqui, en aquest modest escenari; y quantas vegadas al veurerlas nos han fet humitejar los ulls de tendre anyoransa!....

Si avuy celebrem lo primer aniversari de la fundació de la societat, pensem que lo nostre sindicat, encar que nou será dels qu' enriqueixen en sentiments y vivifica nostres cors, lo mateix que la rosada dona sava á las plantas.

Persistim, paysans, en aquesta noble idea, puig que lo *Rat-Penat* procura recordarnos tot lo que abandonarem al separarnos de nostras llars y fá tot lo que son aleteig li permet.

Qui de vostés será capás de negarme que 'l sindicat que 'ls hi proposo es lo mes honrós?

ENRICH RAFOLS.

Paraulas de Clausura

Quatre mots y punt final:
al tancá aquesta vetllada
la segona celebrada,
de nostra ideya capdal;
pensém que lo principal
no hem de dar á fer á ningú;
ab pit fort y bras segú
per mes que se 'ns escarneixi,
habem de fer qu' es coneixi
que un som tots y tots som hu.

Si ab constancia y tino obrém,
vindrán dias de ventura;
«Se diu qui assegura dura»
femho aixís y vencerém;
dels medis no 'ns espantém;
mirém bé ahont posém la planta
que qui bé obra no s' espanta,
y recordém á tothora,
que qui per la patria plora
no plora, á la patria canta.

La missió que 'ns fou confiada
ha pres forma, ja te vida,
y com brot que treu florida
també brota, també 's bada;
de la patria en sa alenada
ja verdeja 'l camp sembrat,
ja respira 'l desterrat
l' aura de la llar llunyana,
de la terra catalana
per l' alé del *Rat-Penat*.

Llarch es sens dupte l' camí
qu' habem encar de recorrer,
mes l' ésser constant ensorra
lo que s' oposa á un bon fí;
vensuts ó triomfants, aquí
direm sempre ab alta veu,
que lo que fou dat per Deu
no ho roba cap forsa humana;
á la rassa catalana
no la trepitja cap peu.

Humiliem la testa altiva
devant lo gran y lo noble,
que lo ser aixís d' un poble
la fé ab ell, d' estranys aviva;

ser humil, cap virtut priva;
ser humils, vol dir ser grants,
aixís diran los tirans
al mirarnos ab sorpresa,
tenen sava, fé y fermesa,
son d' un poble de gegants.

Ab viu y constant afany,
habem dat forma á una ideya;
persistents en la taleya,
la conreuhem fí ja un any;
si per un contrast estrany,
un dia 'ns trobem caiguts
ó be per forsa perduts,
feta á trossos nostra gloria,
recordem que la victoria
molts cops ha estat dels vensuts.

M. CADENET.

Montevideo 9 de Juliol 1887.

Per encárrech de lo C. A. de la C. *Rat-Penat*, insertem lo sonet que vá á continuació per no haberse pogut inclourer en lo programa de la festa celebrada lo dissapte pasat.

PRO-PÀTRIA

En lo primer aniversari de la fundació de la

Societat Catalanista Rat-Penat

SONET

Xexanta mil obrers pateixen gana
en la sagrada terra ahont nasquerem,
segons las novas que d' allá reberem
lo jorn dimars de la present senmana.

Es sanch de nostre sanch qu' á crits demana
socors de germanó de quants poguérem
donar aytal consol: si aixís ho férem
¡quin goig pera la patria catalana!...

Avuy, donchs, que la «Rat-Penat» aplega
á los qu' á Catalunya alsar desitjan
y gosan celebrant sa cap anyada,
¡l' almoyna aixugui 'l plor del que jemega:

y 'l crit de ¡via foral.... als que 'ns trepitjan,
se juntí lo de ¡visca Catalunya aymada!...

Lo CEGO.

LO SOMNI DEL CAPITÀ MIRAMBELL

Narració en la cual se dona á conèixer un gloriós fet de la moderna marina catalana, quasi desconegut

Un gros balans del barco me despertá. Vaig saltar maquinalment de la llitera, me vaig vestir, y sorti á cuberta á donar un *cop d' ull* al temps.

Bella nit del mes de Maig. Navegava la *Constancia* en popa ab tot l' aparell llarch, lo vent á la brisa molt galeno, la mar rissada del vent; de manera que la pollacra-goleta tiraba unas sis millas sense cap fatiga, balancejantse suaument ab tot y contar son costellam més de mitja centuria.

Lo cel no podia pas esser més pur. Ni la més petita calitja al horisó, ni lo més senzill *cirrus* al zenit. Las estrellas llambregaban vivas en la més preuadas constelacions tropicals, y á manera de dolsa armonia la mar se vestí sos més rich joyells de llumenetas multicolors; que encenia 'l barco en llarga fosforescent estela, ó dibuixava un dufi ab sas serpentina evolucions.

Lo temps no podia esser més dols, sense mica de xafagor, la fresqueta de la brisa convidava á gosar de tant grandió cuadro de la Naturalesa.

Pero per mi lo cuadro es molt vell per més que sia bonich, y més que vell es trist. Ja fa cinquanta sis anys que vaig sortir de primer viatge ab lo xabech d' en Pere Grau; y si no 'm desconto aquest es lo cuarenta sis viatge que tinch fet á l' America del Oest y á més set viatjes al Pacífich y quatre á Manila.

.....
¡Si n' he passat de trifulgas! Aixó si .. May hi anat de quilla á las rocas.

.....
¿Y tot pera qué?

Perque á mos 72 anys després d' haver donat més riquesas á la Espanya, que may hi

haja hagut d' un plegat i las arcas reyal, vinguen ara quatre pocas soltas politichs que may han suat lo pa que menjan, y ab sas malehidas lleys arruinin los quatre barquets que nos quedan.

.....
Ay quina son més dolça.

.....
—Timoné tenui comte ab lo rumbo, que vaig á fer una bacayneta assegut en aques galliner.

—Jaume, vigileu que 'l serviola fassi l' ull viu, puig aquestos vaporets estrangers pegan cop de proa sense dir Deu te quaut.

(Continuará)

PIFIAS

A l' hora de comensarse la festa en celebració del primer aniversari de la *Rat-Penat*, se rebé lo següent telégrama.

Salut y avant—Visca Catalunya y lo *Rat-Penat*—De vosaltres—Manel Tastas.

En nom de la Societat retornem á l' amich y coloborador las mes espresivas gracias fent vots no sols per la seva sort sinó pera que pugua tornar á reunir-se ben prompte als que l' estiman de cor.

VUYTS Y NOUS

Avuy ho he sapigut, Cecilia..... Francament no ho hauría dit may.

—Que?

—Que ahir va cumplir 32 anys.

—Jo, 32 anys?.. Qui li ha dit?

—La séva mamá!..

—Y que sab la meva mamá!..

TRENCA-CLOSCAS

XARADAS

La que mon cor estimaba,
la que mon ser encisaba

que s' diu *tres*,
 en *dos-primera invertida*
 de mon amor ¡malehida!
 no 'm vol mes.
 Quant á *primera girada*
 m' ho digué tal enrabiada,
 vaig tení,
 que de la *tot* que vaig rebre
 tinch encara ab molta febre
 lo magí.

Bestia es la *prima*
 la *dos* també;
 pero girada
 lector s' enten.
 Qu' es un article
 veurás, la *tres*;
dos y primera
 tot arbre té;
Segona y tersa
 tots trepitjem;
prima y tercera
 en costas veus;
 la *tres y prima*
 qu' enganxa, crech,
 y si mon *tot*
 vols saber qu' es
 ves á la cuyna
 y ho veurás be.

XARRICH-XARRACH.

Epígramas

—He vist al pobre Ferrán,
 no gasta gens de color,
 —Com pot ser, si sent pintor
 tot lo dia está pintant?

S. UST.

Donya Paula entre sos plans
 proposa un gran matrimoni
 casant l' Agnés ab en Toni
 perque es escultor de sants.
 Mes com que á Agnés li digusta
 acceptar semblant partit,
 respon:—No vull cap marit
 que fassi angelets de fusta.

V. ELL.

—Pot, deya en Pau de la Tona,
 un altre sumá ó restar;
 pero per multiplicar
 ningú com la meva dona.

J. DE GRACIA.

Polsant un metje á n' en Blay,
 Té mol de *pols*, exclamá.
 Y digué en Blay:—Está clá.
 com que no 'm respallo may.

S. UST.

La Jopeta de ca 'n Coll
 á casa en Pep s' exclamava
 qu' en lo barri en que s' estava
 hi feyan molt de soroll.
 —Si no vols sentir xivarri
 (tot seguit en Pep digué)
 pots fugir de aquest carré
 y anarte 'n al altre barri.

MORET

Soluciones á lo insertat en lo número anterior

I—Pe-lli-cer.

Han enviat soluciones los ciutadants següents:

Camalluhent, Estaperet y Pas-Plus.

Vicents Giralta ha enviat la solució á la xarada de lo
 n.º 109.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR DE LA GRALLA.

Vicent Giralta: rebut son giro y enterats.

PAU SANTJAS

ARQUITECTE

y professor de dibuix lineal, lavat y topogràfic h

Projectes d' edificis públics y particulars,
 aixecament de planos,
 divisions de propietats, peritajes y tassacions.

Carrer Yaguaron 302